

Végrehajtó

– Velem nem csesztek ki! Velem aztán nem! Nyomorult járkáló hullák! Várjatok csak! Majd megmutatja nektek Emódi Béla, ki a legény a gáton! Mint ahogy Tamás nagybátyám is megmutatta amellet a csinos rendőrnő mellett. Bizony! Valami Linda volt a neve. Bár ő egyébként csak egy taxis volt. Mármint a Tamás. De nektek kurafiak még nevetek sincs! Adok én nektek! – tört elő a szavak áradata az alapvetően csendes Bélából, amint hazaért.

Béla hosszú évek óta dolgozott az Új Barázda Zrt. tehenészeti telepén, amelyet gazdasági okokra hivatkozva most meg akartak szüntetni, akárcsak a csirketelepet. Emiatt kötelességének érezte, hogy részt vegyen a mai tüntetésen. A tüntetésen, amelynek kezdetén még senki sem sejtette, miféle borzalmak történnek majd. Béla sem. Ő egészen más dolgokra készült szerény otthonában. Néhányan tudták, többen sejtették, hogy Béla a délszláv háborúk után komolyan tartalékolni kezdett. Volt pár ismerőse „jó helyen”, így nem csak konzerveket, tartós élelmiszereket, nagy teljesítményű generátorokat, benzint, tüzelőt, s ki tudja még mennyi és miféle túlélőkészletet spájzolt be, hanem bizony tekintélyes fegyverarzenállal is rendelkezett.

Néha, amikor lement a pincébe leellenőrizni, minden rendben van-e, szinte Rambónak érezte magát. Esetenként Terminátornak. Kedvelte ezeket a filmeket. A nappalis műszakok után fekete Arojával átment Külső-Alsóra, ahol a Nagotuki Kabawasa Dojo-ban harcművészeteket tanult. Tagja volt a Salakszentmotorosi Sportlövő és Íjász Klubnak is, no és szívesen töltötte ráérő idejét barátai körében Baranyatenyerén, Kázmér kocsmájában. Szóval mondhatjuk, hogy Béla egy kisportolt, ugyanakkor nem minden üldözési mániától mentes simagöröngyösi lakos. Bárhová ment ugyanis, mindig kéznél tartotta RÖHM RG89-es gáz-riasztó revolverét. Ám, mint az nemrégiben kiderült, ez a zombik ellen teljességgel hatástalan. Ezen okból kifolyólag sietve távozott gépjárművével a tüntetés helyszínéről. Ám addig sem volt könnyű eljutnia.

Az első fürtelem, amelynek remélhetőleg végleg kioltotta életét, közvetlenül a tüntetők mögött volt. Szinte reflexből rúgta föl az amúgy is labilis alakot, amelynek hús nélküli koponyája úgy robbant szét a betonon, mint valami porcelánkancsó. A következő ilyen lény a parkoló kapujában rontott rá. Bélát kissé emlékeztette az alig egy éve eltemetett, balesetben elhunyt Töttösy Tihamérra, de ez nem tántorította el attól, hogy egy határozott mozdulattal kitekerje a nyakát. Végre eljutott az autójához, ám mielőtt sikerült volna beszállnia, valaki megragadta a vállát. A hirtelen orrába csapó

dögletes bűz minden kétséget kizárt afelől, hogy az illető jószándékú. Egy judo fogással megragadta a kezét, és határozott mozdulattal csavart rajta egyet – ahogyan azt a dojoban megtanulta. Csont reccsent, a megmarkolt kéz könnyebb lett, ám nem attól, hogy gazdája a földre került, mint rendesen kellett volna. Béla egy pillanatig értetlenül nézte a kezében maradt, leszakított végtagot, s hirtelen ötlettől vezérelve a szörnyeteg üreges szemébe tolt a csonk élesen kiálló csontjait. A hatással nem elégedett meg, hiszen az élőholt még mindig talpon volt. Béla tett egy fél lépést hátra, majd a zombi szétrohadt gyomrába küldte acélbetétes bakancsát, amely gyakorlatilag akadály nélkül jutott el a gerincig. Reccsenés hallatszott, az élőholt pedig rongybaba módjára esett össze. Béla felmordult, bepattant autójába, majd szitokáradatot szórva hazahajtott.

Szinte feltépte a pinceajtót.

– Nyavalyások! Azt hiszitek, olyan könnyen elbánhattok velem? Rohadt kurafiak! – kiabálta. – Ez az! Itt vannak az én kicsikéim! – nézett végig Béla csillogó szemekkel a falon sorakozó lő- és tűzfegyvereken, katonai ruhákon, golyóálló mellényeken, rendőri rohamfelszereléseken.

– Ezt kapjátok ki!

Először is ledobálta magáról az összes ruhát, majd akkurátusan öltözködni kezdett. Szúrásálló katonai alsóneműt húzott, fölé fekete inget, terepszínű, vízálló nadrágot, majd acélbetétes bakancsot. Az ingre golyóálló mellényt vett föl, majd khaki vízálló zubbonyt. Ezután felcsatolta végtagjaira a kevlárból készült, fekete, szúrásálló szövettel burkolt védőfelszerelést. Fejébe nyomott egy rohamrendőri sisakot, felhúzta taktikai kesztyűjét, majd az ajtóra erősített tükör felé fordult.

– Így ni! Jöhetnek a fegyverek – mondta határozottan.

Mindkét bakancsába rakott egy-egy 25 cm-es pengéjű, fűrészfokos kést. Bal bokájához egy kisebb, hatlövetű Colt revolvert, combjaihoz automata, 17 töltényes Smith & Wessonokat plusz tárákkal, derekára töltényekkel, tárákkal teli övet csatolt, amelyen helyet kapott két tonfa is. A zubbonya fölé taktikai mellényt húzott, amelynek elülső részébe már jó előre belerakott több hajítókést, hátsó részébe két összecuszkodható ólmos botot – hétköznapi nevén viperát –, meg egy túlélőkést, a hónaljtokokba pedig két Desert Eagle-t, valamint plusz tárákat. Felerősített hátára egy AMD-65-ös gépkarabélyt, egy másikat pedig taktikai szíjon a vállára vett. Leemelte a falról csigás vadászíját, meg egy vesszőkkel teli tegez, egy erre kialakított tokba tette azokat, majd bal vállára hajította. Újra a tükör felé fordult, s elégedetten mordult fel.

– Gyertek a papához!

A kilincs felé nyúlt, de megtorpant.

– Hogyaza! Majdnem elfelejtettem – szólalt meg fennhangon. – A gránátos táskát meg majdnem itt hagytam – egy fekete színű, fém aktatáskáért nyúlt, s elégedetten markolta meg a fogantyúját, és emelte fel. – Most már mehetek.

Béla nekiiramodott, fel a lépcsőn, ki a házból, a gránátos táskát meg az íjat behajította a kocsni hátsó ülésére, bepattant a volán mögé, indított, gázt adott, s kifarolt a tanyája előtti poros útra. Elszánt tekintettel hajtott végig az erdősáv mellett egészen a víztisztítóig, majd keresztül a település szokatlanul csendes, üres utcáin. Mivel hazafelé menet úgy tapasztalta, hogy ezek a szörnyetegek leginkább a temető felől érkeztek, úgy döntött, ott kezdi meg az akciót.

A temető előtti parkolóban állt meg, de csak a kocsiból kiszállva vette észre, hogy a temető kapuján még ott a lelakatolt lánc. Elnyomott magában egy ízes káromkodást, majd a temetőcsősz háza felé vette az irányt, hiszen tudta, annak hátsó kijárata a temetőbe nyílik. Vagyis nem közvetlen a temetőbe, hanem a házhoz tartozó kis kertbe, ám annak kerítése nem akadály, főleg, ha az azon lévő kapu nyitva van. Becsengetett, várt, újra csengetett, várt, ám semmi sem történt.

– Halló! Jó napot! A Béla vagyok! Van itthon valaki? – kiabálta. Mivel nem jött válasz, megpróbálta lenyomni a kilincset. Igencsak meglepődött, amikor az ajtó kinyílt.

– Jó napot! Bocsánat! Béla vagyok! Itthon vannak? – kiabálta tovább, hátha csak elfoglaltak a háziak, s így legalább tudják, betért hozzájuk valaki. Ám akárhogy is jelzett, választ nem kapott. Kezdett neki egyre gyanúsabb lenni a hely, így maga elé tartotta, s kibiztosította gépkarabélyát. Ekkor hallotta meg az első, hátborzongató hangokat a konyha felől. Arra vette az irányt, s az ajtó mellé érve, hátát a falnak vetve hallgatózott. Megállapította, hogy a hátborzongató hangok továbbra is határozottan innen jönnek. Óvatosan belesett az ajtónyíláson, de nem volt felkészülve a látványra. Gábor bácsi, az idős temetőcsősz ugyanis épp táplálkozott. Csak a táplálék nem volt éppen hétköznapi, ugyanis kedves felesége, Berta asszony belsősegeit fogyasztotta jóízűen. Béla torka előbb összeszorult, majd teret adott a gyomrából feltörekvő reggelinek. Sisakja plexilemezét az utolsó pillanatban tudta csak felhajtani. Mire összeszedte magát, megszűntek ugyan a hátborzongató hangok, helyettük azonban valami csoszogásfélét, meg halk hörgést hallott. Ellökte magát az ajtó mellől, majd szembe fordult a kijáratnál, amelynek küszöbén Gábor bácsi készült épp átlépni. Ez az egyszerű művelet azonban valamiért nem sikerült neki, ám a határozott próbálkozás mégis

meghozta nem várt eredményét. Mivel az idős csősz lába beleakadt a küszöbbe, tompítatlanul zuhant a folyosó kikövezett padlójára. A feje úgy robbant szét, mint egy teli befőttesüveg, s vöröses szürke agyvelő borított be mindent.

– Bo... bocsánat Gábor bátyám – szólalt meg Béla. – Igazán nem akartam alkalmatlankodni – mondta zavarodottan. – Csak át szerettem volna menni a hátsó kapun a temetőbe. Ám úgy látom, most már nincs ellenére.

Alig tett meg azonban egy lépést, újra csoszogást hallott a konyha felől. Úgy döntött, inkább hátrébb megy, s békén hagyja a nyilvánvalóan élőholtá váló Berta asszonyt. Valahogy nem volt szíve bántani egy tisztességben megőszült idős embert, még ha az minden bizonnyal zombi is. Béla óvatosan hátrált, ám Berta asszony túllépett azon a problémán, amelyen volt férjura végzetesen fennakadt. Ekként azonban sikamlós területre tévedt, s nem is talált rajta fogódzót, így egy lassított felvételű hátra szaltó kezdeti szakaszát mutatta be Bélának, amelyet azonban egy fájdalmas reccsenéssel megállított az ajtófélfá. Így hát Berta asszony is elterült jó ura mellett.

Béla sóhajtott egy nagyot, majd határozott léptekkel megindult a hátsó kijárat felé, amelyen túljutva bezárta azt maga mögött. Egyelőre nem ütközött további akadályokba, sőt, a kerítés temetőbe vezető kapuja is tárva-nyitva várta. Ezt is belakatotha, miután belépett a temetőbe. Az csak most tűnt fel neki, hogy Belzebúb, a csőszék jó nyolcvan kilós házörző rottweilere nincs sehol.

Kissé bizonytalanul lépdelt a sírok között, miközben azt figyelte, hol tűnik fel egy alak, illetve melyik sír van megbolygatva. Egy idő után rájött, hogy leginkább a viszonylag frissnek mondható sírok mutatnak felfordulást. Ez egyáltalán nem nyugtatta meg. Amíg ezen morfondírozott, észre sem vette, hogy követik, ám egyszer csak a reggel érzetthez hasonló dögletes büzt sodort felé a szél. Nem volt ideje gondolkodni, hiszen ebben a pillanatban valaki megragadta bal felkarját. Hirtelen fordult meg, s találta magát szemközt egy szépen rothadó hullával, amely értetlenül nézte bal karjának csonkját. Béla azonban nem tétovázott, AMD-jéből beleeresztett egy rövid sorozatot a bamba halott arcába, amely tompa puffanással dőlt hátra. Valaki azonban még mindig szorongatta bal felkarját, így ismét megfordult, majd újra és újra, ám senkit nem látott. Aztán rájött, miért is nézte az előtte heverő zombi bambán, könyökből csonka végtagját. Béla lehántotta magáról támadója alkarját, majd hozzávágta a tulajdonosához:

– Nesze bammeg – köpte oda lazán, majd sarkon fordult, s tovább indult.

Alig tett meg azonban pár lépést, a temető mintha megelevenedett volna. Valójában csak egy

tucat élőholt figyelt fel a fegyverropogásra. Béla igyekezett nyugodt maradni, s meghúzódott egy közeli, masszívnak tűnő gránit sírkő mögött. Gépfegyverével célba vette a legközelebbi zombi fejét, majd lőtt. A hatás nem maradt el. A lény fej nélkül tett még pár bizonytalan lépést, majd eldőlt. Béla elégedetten mordult fel, azonban volt még dolga elég. Célzott, lőtt, célzott, lőtt, újra és újra, amíg egyetlen mászkáló hulla sem volt már a közelében.

– Úgy kő' nektek, ha mán' nem tuttok nyugton maradni a föld alatt! – mondta győzelmének mintegy megkoronázása végett. Ám nem sokáig örülhetett a sikernek. Háta mögött megzörrent a bokor, s eleddig nem hallott, szörnyűséges, morgással egybefüggő hörgés jutott el tudatáig. Óvatosan, lassan fordult meg, igyekezett kerülni a hirtelen mozdulatokat. Alig három méterre tőle Belzebúb állt, szemei vérben forogtak, valaha fénylő, fekete bundája kifakult, foltokban megszürkült, szájából habos, véres nyál csorgott.

– Anyád! – nyögött föl Béla, s reflexből maga elé emelte az AMD-t, ujja megrántotta a ravaszt. A gépfegyver azonban üresen kattant. – 'Csába! – csattant fel, majd nyelt egy nagyot. Belzebúb két lépéssel közelebb jött. Béla óvatosan leeresztette oldalához a pillanatnyilag használhatatlan fegyvert, majd a combjain nyugvó Smith & Wessonokhoz nyúlt. A fenevad újabb lépéseket tett felé, miközben óvatosan kihúzta a kézfegyvereket a tokokból, s kibiztosította azokat. A halk kattanásokra Belzebúb megtorpant, ám csak egy szempillantásnyi időre. Lábai ugrásra készen feszültek meg, s épp, amikor Béla maga elé emelte önvédelmi célt szolgáló fegyvereit, nekirugaszkodott.

Béla ujjai fürgén jártak a ravaszokon, ám a fenevadon keresztülszáguldó lövedékek nem zavarták azt különösebben. Béla az utolsó pillanatban tért ki Belzebúb elől, így az állat nekicsapódott a gránit sírtömbnek. Újabb sorozatot lőtt a fenevadba, ám az ettől csak még vérszomjasabb lett, s kihasználva, hogy zsákmánya nem hátrált el tőle, nekirugaszkodott. Az önjelölt zombivadász most nem tudott kitérni a rátörő Belzebúb elől, így annak sikerült a földre döntenie. Épp csak annyi ideje maradt, hogy eldobja a fegyvereket a kezéből, s azokat maga elé kapva megpróbálja az állat nyakát megragadni. A fenevad szinte őrjöngött rajta, fölötte, fogai vészesen közel csattogtak az arcát védő plexihez, így nehéz volt bármit is tennie. A kutya jóval súlyosabb volt annál, minthogy ilyen körülmények között kézzel lelökje magáról. Megpróbálta térdel is, ám úgy sem tudott kellő erőt kifejteni. A rohamsisak plexije már csupa véres nyál volt, Béla ereje pedig egyre fogyatkozott. Hirtelen, szinte gondolkodás nélkül taszított egyet a dögön, majd jobb kezével megragadta a jobb lábszárára csatolt kés markolatát, egy határozott mozdulattal kihúzta, s az állat nyakába szúrta. A

fenevad egy pillanatra elernyed, ami elég volt Bélának arra, hogy végre lelökje magáról. Baljával földhöz szorította a dögöt, jobbával kirántotta a kést, majd újra a fenevadba mártotta, ám most a szemét vette célba. Belzebúb felvonyított, rángott még néhányat majd elcsendesült. Béla azonban nem elégedett meg ennyivel, így eltörte az állat nyaki gerincét is. Kifulladásra dőlt a gránit síremléknek.

– A nyavalyás! – szólalt meg. – Ez közel volt. Remélem, több ilyen dög nem sétafikál a környéken. De jó lesz, ha összeszedem magam, meg a cuccaimat is. – Gyors terepszemlét tartott, miközben letörölte a véres nyálat sisakja plexijéről, megtisztította, majd visszatette kését a lábszártokba. Felvette, s eltette eldobott Smith & Wessonjait, majd tárat cserélt az AMD-ben, amit rögtön ki is biztosított.

– Rák end roll bébi! – kiáltotta, s határozott léptekkel továbbindult a sírok között az ÚB Zrt. irodaépületeinek irányába.

A ravatalozó mellett lelassította lépteit. Ösztönei azt súgták, hogy itt is összefut újdonsült ismerősei egy csoportjával. A felmorranó hangok arra engedték következtetni, hogy igaza van. Leellenőrizte felszerelését, s hogy mindent rendben talált, befordult az épület sarka mögé. Egyelőre senkit nem látott az épület oszlopos, nyitott előterében, ám határozottan ocsmány hangok szűrődtek ki a résnyire nyitott ajtón. Úgy döntött, taktikát vált. Leoldotta hátáról a másik AMD-t is, kibiztosította, majd mindkettőt hónalja alá fogva berúgta az épület ajtaját. Az elé táruuló látvány nem volt valami szép. Fél tucat, nem túl jó állapotban lévő hulla csoszogott ide-oda. Úgy tűnt, mintha nem találnák a kijáratot. Most azonban, hogy Béla megmutatta nekik, örömmel indultak el egy kis friss levegőt szívni. Persze ezt Béla másként értelmezte, így szép sorjában, rövid sorozatokkal bent marasztalta a zombikat. Azok kénytelen-kelletlen, de főleg fejvesztve adták meg magukat eme aligha finom kérésnek. Béla belépett a helyiségbe, s akkurátusan végigpásztázta, hogy minden kétséget kizáróan megállapítsa, egyetlen élő halott sem maradt.

– Asszem lassan elkelenek a gránátok – morfondírozott kifelé menet. Tekintetét az ÚB Zrt irodaházai felé fordította, amelyek már nem voltak olyan messze. Ráadásul a félúton lévő vegyianyagraktár sem takarta el már a kilátást. A raktár romja mellett még vegyvédelmi ruhás alakok járkáltak. Egy pillanatra megállt, igyekezett gondolatban összerakni a napokban történt eseményeket.

– Teringettét! – csattant fel. – Biztosan az a lezuhanó állítólagos műhold az oka ennek a

borzalomnak. No meg az a sok vegyi katyvasz, ami a raktárban volt. Mindig mondtam én, hogy nincs jobb, mint a természetes trágya. De azt veszélyes hulladéknak minősítve mindig elszállították, meg elégették. Bezzeg a tudomány vívmányai, a műtrágya, a műtehén meg a műbroki! Ammán' valami! Hja, valami hát. Valami olyan, amitől életre kelnek a halottak. Nesze neked feltámadás...

Eddig jutott monológjában, amikor észrevette, hogy az egyik vegyvédelmi ruhás alak felé mutogat, egy másik meg látcsővel nézi. Vigyorgott egyet, majd a tisztelet és megbecsülés egyezményes, egyujjas jelét mutatva, szájával jól megformázva a következőket mondta:

– Kapd be haver!

A „haver” talán félreértette a mondandóját, s a gukkerét kapta le a szeméről, de rögtön vissza is tette. Bélának csak ekkor jutott eszébe, hogy jelen öltözékében, kezeiben képfegyverekkel bizonyára valami eszelősnek nézik, tehát szinte biztos, hogy ráküldik a zsarukat. No nem Misit vagy Szekát. Igazi nehézfiúkat, olyanokat, akiktől ő is beszerezte a túléléshez szükséges felszereléseket. Gondolt egyet, s visszairamodott a kocsijához, ám szeme sarkából még látta, hogy néhány labilisan közlekedő alak közelíti meg a vegyvédelmiseket.

– Gránátok – mondta futás közben. – Gránátok kellene!

Most nem volt kedve a temetőcsőszék házán keresztül menni, így a kapuhoz érve egyszerűen csak szétlötte a lakatot. Beugrott a kocsijába, ám mielőtt elindult volna, félhangosan végiggondolta, mit is szándékozik tenni.

– A temetőn nem érdemes keresztül menni, úgyis ki kellene menni a várrom előtt a Garázdába vezető útra. Egyszerűbb ha a falu széli kis utakon megyek, ugyanoda jutok. Meg mondjuk gyorsabb is. Remélem, nincs még nagy gáz a tüntetésen. Kellene valami jó név is, a sajtó miatt. Valami jól csengő. Hmm... mondjuk Rambonátor... nem, nem jó. Inkább Hóhér! Nem, mégsem. Elcsépett. Talán Elragadozó? Piha! Ez inkább vicces. Hmm... Legyen Végrehajtó. Igen. Azt hiszem, ez elég hatásos. És kíméletlen. Akkor munkára, miszter Emódi „Végrehajtó” Béla!

Felzúgott az Aro motorja, s Emódi „Végrehajtó” Béla nekilódult, hogy elintézza a tüntetők közé férkőzött gonosz halottakat. Percek alatt a helyszínen volt, tisztes távolságban a tömegtől, ám a látványra, ami elé tárult, egyáltalán nem számított. Holtak mindenfelé, akik hol a földön heverték, látszólag élettelenül, hol pedig ide-oda mászkáltak, céltalanul. Ami azonban Bélának rögtön feltűnt, hogy bár sokan vannak – hirtelen saccolva úgy száz és százötven közé taksálta létszámukat – több

kisebb csoportra tagozódnak.

– De jó, hogy gránátokat is hoztam! – örvendezett, majd hátranyúlt az azokat tartalmazó táskáért. Keze azonban egészen mást tapintott ki, s csak ekkor tudatosult benne a kocsiban terjengő dögletes bűz. Hátranézett, ám azon nyomban el is borzadt. Elcsukló hangon szólalt meg:

– D... drágám... ho... hogy kerülsz te i... ide?

Béla volt élettársának mosolya sokkal inkább tűnt most mesterségesnek, mint őszintének. Hiányoztak ugyanis valaha oly vastag és ízletes ajkai. Béla, lába között jóleső borzongással gondolt vissza a kettesben töltött szebb napokra. De ez a borzongás gyorsan elmúlt, amint megérezte alkarján Enikő satu erősségű kezeit, amelyek igyekeztek azt a szájához emelni.

– Jaj drágám, most nem érünk rá játszózni – mondta Béla, miközben bal kezével előhúzta jobb hónaljtokjából a kéziágyúként is ismert Desertet. – Menjél szépen vissza aludni – szólt kedvesen, miközben kibiztosította a fegyvert, majd fejbe lőtte feltámadt kedvesét. – Nyugodjál békében. De most már tényleg – tette még hozzá.

Félrelökte ismét halott exét, majd a gránátos táskáért nyúlt, s az anyósülésre tette, miközben kipillantott a szélvédőn.

– Ajaj! Jönnek – állapította meg.

Felpattintotta a táska zárjait, kinyitotta azt, s már meg is markolta az első almagránátot, kihúzta a biztosítószeget, kinyitotta az ajtót, majd a hozzá legközelebb eső nagyobb zombitömörülés közé hajította a kezében szorongatott szerkezetet. Mielőtt robbant volna, már dobta is el a következőt, majd a következőt, és sorban a többi. Nem hagyta, hogy közel kerüljenek hozzá. Mire elfogytak a gránátok, alig néhány zombi volt még járóképes. Talán ha másfél tucat. Emódi „Végrehajtó” Béla újult erővel vetette bele magát önként vállalt feladatába. Újratárazta a taktikai szíjon hordott AMD-t, s precíz alaposággal, egyenként szedte le a még járkáló hullákat. A földön fekvő, mozgásképtelen, ám még „élő” lényekkel most nem foglalkozott. Büszkén nézett végig művén, majd tekintetét a tőle úgy ötven méterre lévő fő irodaépületre vetette, amelynek bejárata épp akkor nyílt ki. Reflexből maga elé kapta tüzelésre kész fegyverét, ám az ismerős arcok láttán kissé megnyugodott, s levette ujját a ravaszról.

Az épületből Misi, Szeka és Marokmarcsa jött ki, igencsak megdöbben arckifejezéssel. Valamit mintha mondtak volna is egymásnak, de Béla nem értette ilyen távolságból. Elindult feléjük, de a

gépkarabélyt még mindig maga előtt tartotta, biztos ami biztos.

– Hé ember! – hallotta Misi hangját. – Ki a fene maga? Mit képzelsz, mit csinál? Azt hiszi, csak úgy lelövöldözheti itt az embereket?

Szeka megrángatta főnöke karját.

– Akarom mondani... Azt hiszi, csak úgy legyilkolhatja itt a hullákat?

Béla megnyugodott, hogy a rend őreinek semmi baja nem esett, így leeresztette az AMD-t, s levette a fejéről a rohamsisakot. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Misi elképedve hördült fel:

– Béla bazmeg, te vagy?! Hogyaza... – mondta volna még tovább, de mindenféle segítség nélkül is belé fagyott a szó. Közben már alig pár lépésre voltak egymástól.

– Én vagyok Misikém, Emódi „Végrehajtó” Béla – húzta ki magát büszkén.

Szeka felröhögött, de Misi gyorsan rendre intette egy kemény hátba vágással. Marokmarcsa szeme viszont felcsillant.

– Nem esett baja Béluska? – kérdezte lágy hangon. – Itt rögtön leápolom, ha...

– Véeégrehajtó?! – fojtotta Misi a szót Máriába. – Miféle végrehajtó! Majd végrehajtom én magam Béla úgy, hogy csak úgy sajog majd tőle a... – önkéntelenül is elharapta a már így is kétértelmű mondat végét.

– Én... én... – kezdte Béla, aki egyre kevésbé volt biztos benne, hogy jól cselekedett.

– Micsoda? – csattant fel Szeka, s Mária felé fordult. – Hogy értetted azt, hogy „itt rögtön leápolom”?

Marokmarcsa legbájosabb mosolyát vetette Szekára, aki már ettől is ellágyult.

– Hát, ahogy mondtam. Ha sérülése van, azt itt helyben és gyorsan el kell látni. Hiszen ezért vagyok itt. Nem igaz édesem?

– Oké, oké! Elég a drámából fiatalok! – Horkant fel Misi. – Emódi Béla! Letartóztatom! Szeka, bilincselj meg.

– Igenis főnök! – húzta ki magát a körzeti megbízott segédje, s már vette is elő farzsebéből a tartalék bilincset.

– Azt hiszem, az a kutya jól meggyötört – szólalt meg Béla, miközben Mikorkakálmán rákattintotta a bilincset. – Lehet, hogy zúzódásokat szenvedtem.

– Majd az órszoba „pihenőjében” megnézzük – közölte vele Misi. – Szeka! Te vidd vissza Máriát az orvosi rendelőbe Béla Arójával, én meg a Nívával beviszem az órsre ezt a „Végrehajtót”. Ott találkozunk.

Béla nem igazán értette, miért is tartóztatták le, hiszen nyilvánvalóan pont ő mentette meg a rendszolgáit attól, hogy élőholt legyen belőlük is. A Níva felé haladva megértette, mire is célzott Marokmarcsa, s nem kicsit sajnálta, hogy a nővérke mégsem ápolta le itt helyben. „Ettől a nőtől egy érintés is aranyat ér” – gondolta. Azért utoljára még odaszólt Szekáéknak:

– Vigyázzanak Enikőre a hátsó ülésen, kérem!